

NOSTRA NOVEL·LA

EL MANIQUI D' ARGILA

lorC/059

per CARLES SALVADOR

Il·lustracions de JOSEP RENAU

Núm. 60

30 cts.

NOSTRA NOVEL·LA

REVISTA LITERARIA POPULAR

Redacció i Administració: P A Z, 23
(Secció de Literatura del Círcul de Belles Arts)
Subscripció: 3'50 Pts. Trimestre

Núm. 60 ~ Valencia 4 Joliol 1931 ~ Any II

Normes elementals d' ortografia valenciana

La *c*, davant de *e* i *de* *i*, es llig aproximadament com la *s* castellana (centenar, cigró).

La *j*, davant de *a* o *i* u, es llig aproximadament com la *ch* castellana (vaja, jolivert, ajudant).

La *g*, davant de *e* i *de* *i*, es llig aproximadament com la *ch* castellana (gelat, giner).

La combinació *ny* es llig aproximadament com la *ñ* castellana (any, guanyar).

La combinació *tg*, davant de *e* i *de* *i*, es llig aproximadament com la *ch* castellana (viatge, fetge, metge).

La combinació *tj*, davant de *a*, es llig aproximadament com la *ch* castellana (viatjar).

La combinació *tx*, davan de *o* i de *u*, es llig aproximadament com la *ch* castellana (fardatxo, cartutxo, cautxú).

La *x*, en principi de paraula i darrere de consonant, es llig aproximadament com la *ch* castellana (xarol, planxar, arxiu).

La *ç*, davant de *a*, *o* i *u*, es llig aproximadament com la *s* castellana (carabaça, açot, açut).

La *ç*, davant del diptong *ua*, sona com la *c* castellana en el mateix cas (quadern, quatre, qualitat).

La combinació *ll* sona simplement com una *l* doble, no com una *ll* (novel·la, pàl·lida; però lladre, lletra, llista).

En el pròxim número (darrer de la primera sèrie):

¡À FOC! ..

per V. Mallent

Il·lustracions del mateix

Gravats VILASECA

NOSTRA NOVEL·LA

EL MANIQUI D' ARGILA

per

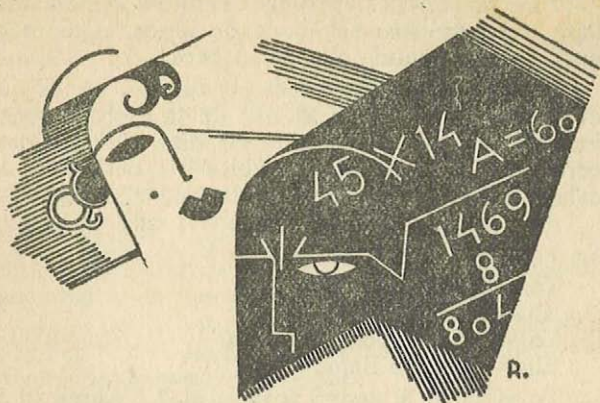
CARLES SALVADOR

Il·lustracions de JOSEP RENAU

Imp. LA GUTENBERG

*“¡Oh primera argila que emmotllà
Prometeu, que poc favor li fas! Amb
quina escassa cura afaixonà el cos
humà! En disposar traçudament els
cossos, no reparà en l' esperit. El
camí de l' enteniment era el que pri-
mer de tot calia fressar.”*

*Elegies de Sext Properci. Llibre
tercer. Cap. V.*

POLINOMI

ELLA ya estava, braços nus, al balcó. Yo vaig asomar el nas per a rebre la carícia del sol de maig i vaig trobar-me en el vèrtex de la seua mirada. Aquells ulls blaus no mai ferien, però neguitejaven. Al vore 'm eixir al balcó ella estovà la seua personalitat i tot el carrer sentí l' aire que ella respirava. Uns minuts més tard ell aparegué al balcó.

Des dels nostres respectius fanals en fila il·luminàvem el carrer, tot ple de sol. I al vore 'ns ens posàrem a xiular, sincronisant les idees.

Ell.— πr^2 = àrea del círculo. $\pi r^2 \dots \pi r^2 \dots \pi r^2 \dots$

Ella.—“*Aquella noche corrió
el mejor de los caminos
montado en ~~sobre una~~ potra de nácar
sin bridas y sin estribos...*”

Yo.—Matemàtica i Poesia... Aquesta genteta acabarà per omplir-se els llavis de besos. ¡Quin mal gust, rebregar-se els alls de la boca!...

Ella s' estirava les calces per damunt de les faldilles i ell s' apretava el nuc de la corbata sense amollar la cigarreta d' entre els dits. Yo vaig descordar-me tres vegades seguides els botons de la camisa i altres tres vegades els vaig abotonar.

Ell continuava xiulant " πr^2 " i ella repetia "¡ sin estribos" obrint les narius.

Yo.—Bon dia, Aureli.

Ell.—Bon dia, tu.

Yo.—Bon dia, donya Ignàcia.

Ella.—Bon dia tinga.

Yo vivia al 5, donya Ignàcia al 7 i Aureli al 3. Ell es preparava per a unes oposicions del Magisteri. Ella era la mestressa. Yo soc el mestre oficial. Ella era fina de carns, bruna de pell, ulls blavissos i cabellera daurada: un cocktail valencià de l' horta apitxada. Ell era clar de pell, cabell de llana, negre, aspre; tenia morta l' ànima, assecada, eixuta. Ella tenia l' ànima esponjosa de les virginitats irritades i caduques.

Ell.—Escolta, tu. Area del cercol ¿és πr^2 ?

Yo.—Si. I $\pi = 3'1416...$

Ell.—Gràcies.

Ella.—Escolte vosté, don Carles. ¿De quí és allò de "sin bridas y sin estribos"?

Yo.—De Garcia Lorca.

Ella.—¿I serà de veres?

Yo.—El qué, donya Ignàcia?

Ella.—El que eixe escriptor és gitano?

Yo.—No ho sé.

Llavors va passar pel carrer el senyor Vicari. Retornava, segurament, de la carretera, de passejar un vermut de tabac al sol per fer ganes de dinar. Al ser baix dels nostres balcons es tragué del cap

el solideu deseclipsant la petita lluna del crani. Ben descobert acaminà vint-i-quatre passes.

Ella.—Passeu bé, senyor Vicari.

I el Vicari llambregà les cames de la Mestressa.

Ell.—Escolta, tu ¿cóm diu el binomi de Newton?

Yo.—No ho recorde, Aureli. Els mestres vells no recordem les coses que no ensenyem en l' escola.

Ella.—Pero vosté no és vell, don Carles.

Yo.—Gràcies, gràcies. Pero ya tinc els meus 38.

Ell.—Per qué voldran que els mestres aprengam coses que a les escoles no hem d' ensenyar?

Yo.—Ves a saber, Aureli, per qué ho voldran. Escolte, donya Ignàcia ¿vosté recorda cóm fa el binomi de Newton?

Ella.—Sí, senyor. Fa:

“Muy buenas tardes, aldea.

Yo soy tu hijo Juan, el nostàlgico.

Vengo a ver como florece

la primavera en tus campos.”

Yo.—Amic Aureli—vaig aconsellar. Vos convindria posar-vos d' acord, els dos. A tu te manca poesia. No és possible comprendre les matemàtiques si abans no se és xop de vida. Companyera donya Ignàcia—continuí—vos convindria frenar la imaginació...

Ella.—“...Cuando venga el mediodia
*habrá paz... entre los pinos,
cantará un pájaro... y todo
será mudo y amarillo.”*

Yo.—I frenar la vèrbola. L' amor en les paraules és una realitat falsificada. Mireu una mica, també, al menys, l' àlgebra. $f(x, y, z) = 0$. Vos he dit una equació. ¿Que és difícil aixó? ¡Si és un poema clàssic, ya! Es més difícil esbrinar un càlcul literari

de J. V.—Foix el pastisser-poeta, és a dir, el dos vegades poeta.

Ella.—Tot això és cerebralisme.

Yo.—Com les matemàtiques. ¿I qué?

Ella.—A mi done 'm passió cordial.

Yo.—¿I per a qué volia el cervell?

Ella.—¿I vosté per a qué volia el cor?

Yo.—Per a estimar. I el cervell per a triar l' estimada.

Ella.—¿I ya la té triada?

Yo.—Certament: el meu fadrinatge s' allarga massa. Pero escolte, donya Ignàcia ¿i per a qué vol la passió i el cor si no estima a ningú?

Ella.—Ai amic ¿volia confesar-me ara, en punt del migdia?

Yo.—No, no, donya Ignàcia. I tu, Aureli ¿qué dius de tot açò?

Ell.—Puix... no res. Yo no dic res. ¿Saps en qué pensava?

Yo.—¿En quina cosa?

Ella.—Sí, sí; que diga el senyor estudiant allò que el preocupa.

Ell.—Puix... en que donya Ignàcia té els ulls més clars avui que mai. Si mai no saps si esguarda cap a dins o cap a fora, avui els ulls se li han posat en el clotet del mentó.

Vàrem riure els tres. Aureli sabia copsar la líbido de nostra companyera.

I tocaren les dotse. I abans de retirar-nos per a dinar acordàrem refer el polinomi aquella mateixa vesprada de maig a l' ombra de l' om de la Font del Bassi. Cadascú procuraria aportar solucions a la qüestió matemàtico-amorosa següent:

(a , b , c) cor = ...

Açò és: Ella, ell, yo, elevats a una mateixa potència amorosa passional.

Minuts després, mentres yo menjava, sentia el taconejar de donya Ignàcia a l' atre costat de la

paret. Ballava asoles un *zapateado*, aixecant els braços al trespol, segurament per fer vibrar la carn de les seues sines escases. Descordava el manoll de nervis i mostrava a la imatge d' un espill les seues dents blanques i apretades de lloba que mossega una cuixa de be.

A l' atre costat de casa s' oia els colps tous dels llibres que són llançats en fúria contra les parets. L' estudiant protestava de les matemàtiques, de les oposicions, del sol que dormia estirat al carrer, de l' abstinència cordial... Els llibres rebotien contra el pany de la meua habitació... Potser era perque yo vivia entre ell i ella.

BINOMI

Al tancar-se el diàleg, yo vaig restar fora del parèntesis. Ella i ell, elevats a la potència "amor". Yo m' ho contemplava tot des d' un marge proper. Ells estaven una mica més enllà dins l' ombra de l' om. Ell seia sobre el pedàs quadrat dels pantalons remendats i ella, estirada bocaterrosa, mossegava les margaridoies acabades d' esclatar. Ell tenia el cor encongit, els ulls posats en la sina d' ella—entreoberta i esclafada contra l' herba del prat. Els dits li refileaven, inconscientment, l' escasa guia bruna del bigotet antiquat i esquerp. Donya Ignàcia tenia les cames al sol, fora, naturalment, del disc estrellat de l' ombra de l' arbre cosit de teranyines. Les soles de les sabates contra el cel, bellugava els tacons en joc de circ i el baló solar saltava d' una sabata a l' atra en fantasia d' equilibris. Relluia la seda de les calces i des del meu punt de vista podia contemplar amb gran plaer les seues camalligues d' un morat clerical que me prenia el cor.

Brunsí el metall d' una moscarda verda.

Ell.—Puix yo no somnie mai.

Ella.—No m' estranye. Vosté té el cap cimentat amb fórmules llibresques. Quan yo me preparava per a opositar, vaig saber lliurar-me del malefici saturant-me de pseudoliteratura. No sabia explicar el per qué, pero la veritat és que aquelles novel·letes d' un erotisme exacerbat mantingueren l' equanimitat del meu esperit.

Yo.—He vist pul·lular círcols i més círcols en el plat de les sopes. Amb una pua de la forquilla he sumat uns discos amb els atres i a la fi tota la superfície del líquid era quasibé una taca d' oli al bell mig de la qual la meua imatge era petita com el meu apetit.

Ella.—Yo he somniat a la época de la pubertat que vivia dins la baldufa de la lluna. Uns sàtirs me llançaven sagetes de foc daurat i el meu goig era que totes vingueren a clavar-se als meus pits que començaven a combar-se.

Ell.—Vosté està endiablada.

Ella.—L' estudi me feu sonàmbula. Una nit me llancí del llit; agafí el cànter i aní a la font de la cantonada. La frescor de l' aigua me despertà i aleshores me n' adoní que anava en camisola. Al retornar a casa els gats de les teulades me llançaven al dit gros pedretes de desig.

Ell.—Vosté deuria casar-se.

Ella.—A mi no m' estimen.

Ell.—No ho diga, donya Ignàcia. El vicari bé que se la mira.

Ella.—Es guenyo.

Ell.—Vosté ya sap qui la estima.

Ella.—Qui ¿el Mestre?

Ell.—No.

Ella.—¿Qui?

Ell.—Vosté ya ho podria saber.

Ella.—¿Es vosté, Aureli, qui me voldria de bo de veres?

Ell.—Sí, yo. Yo qui la vullc a vosté.

Donya Ignàcia, ígnea, brassa de foc, girà el cap per veure si yo escoltava. Llavors m' estava fumant una cigarreta i m' entretenia en fer eixir el fum del doble fumeral del nas. Ella inquiria amb l' esguard el meu pensament i em transformí en un trasatlàntic posant la brasa del cigarro dins la boca. Bufava el fum, gris i caragolat. Yo tenia el cor anegant-se i de la nau no surtia atra cosa per sobre la superfície de la meua personalitat més que la punta mullada del cigarret. Els braços se me movien i eren unes pales d' hèlixs inútils.

Ella feu un gest d' ira i digué baixet-baixet a l' Aureli:

Ella.—Aquesta nit t' espere a les dotse. Tindrè la porta entreoberta.

Ell es quedà construïnt un arc iris amb la pell de les galtes mentres la nau del meu esperit restava baix les ones de la tranquil·litat. S' acabà el fum. Me vaig estirar damunt de l' herbei i els ulls clucs veieren com es disolia l' ànima de l' estudiant en els colors de la faç. Un àngel vestit amb un camisó de fil exornat amb quincalleria me portava entre peixos de boca florida a un port de salvació.

Yo.—Aixó ya va bé, pensí. Aquesta xicoteta ya no tornarà a fer sonambulismes pel carrer. Per a buscar un pitxer d' aigua no li caldrà llevar-se, perquè li 'l portarà l' estimat al capsal del llit. Això ya és una cosa enraonada. ¡Hurra l' amor!

* * *

A l' hora de sopar donya Ignàcia passà a ma casa en última petició. Me deixà damunt de la taula un llibre.

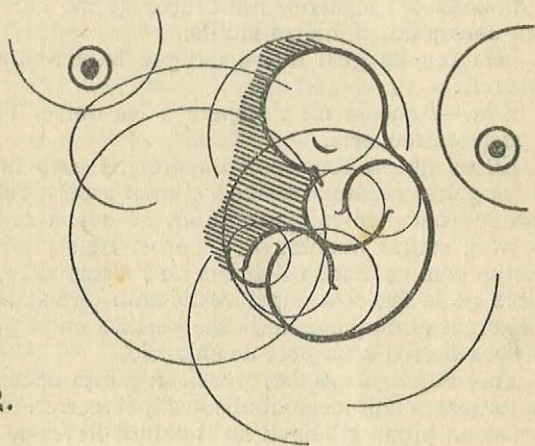
l' fugí més que no baixà les escales.

El llibre contenia una quartilla, plegada. Era una lletra que feia així:

"Ell m' ha dit que vindrà a les dotse, com vosté ya sap. Caldria impedir-ho. Vinga vosté a les onze."

Yo aquella nit me comportí com un home: aní a jugar al *tresillo* a casa del Vicari. Al retornar a casa a les dos de la matinada la porta del 7 era tancada i barrada i entreoberta la porta del 3.

Constatació: Tots els gats del poble s' havien congregat en la teulada de donya Ignàcia per deixar caure pedretes de desig en el balcó solitari.

R.

ELL × *ELLA* = *INFANT*

Fa dos dies que no es veu la cara redona, inflada del sol: un globó tebi de gas de xiquets. Fa dos dies i potser aquesta vesprada li podrem vore el nas tot amaratat de fred. El brancam dels arbres encara manté algún borrall de neu decoratiu i en les clapes de terra negra per l' eixerri i mullada de fresc per les volves fuses es mantenen verdes unes tendres tiges de blat que granaran al juny.

Ara tenim la visita de la puput fugida dels boscos nevats i que baixa per mostrar-nos la dotcena i mitja de plomes colorades del seu cap en festa. L'aigua de la font acabada de fondre 's entre les roques es congela de nou al bassi en canellons vidriosos, canyamels translúcids sense dolçor. El cel esmerilat i il·luminat per sobre, guarda entre els braços blans una atra tongada de neu per a demostrar que no tota València pot fer versos xuplant el suc de la taronja.

Ara pugen des de la mar els àngels de la boira, ales obertes, i escapcen muntanyes, enmantellen arbredes i garrigues i ofeguen poblets. Però a mitja tarda tots els funerals comencen a moure llurs sospirs i s'infla la boira de fum i desapareix poc a poc amb els ulls coents per no haver resistit el buf olorós dels romers i de les argilagues. En tota cuina bull l'olla del sopar farcida de pataques i cols i llenques de cansalada fresca de tres setmanes. Amb la fosca fa presència la tramontaneta i els carrers es desagombolen les benes humides; i més altes que el fus de la lluna s'obrin els milers d'ulls estrellats de la nit que destil·len llàgrimes de fred.

La veu del *sereno* estarà enguatada de vi novell i l'"Ave Maria Puríssima" tindrà un dring de bronze fullat, però sota els llançols i les mantes morellanes del llit, el caliu se feminisa i acarícia com la mirada ardenta de la promesa que espera amb ànsia el dia de bodes.

L'endemà la llum del sol rebota en la neu i fa mal als ulls. Els torrodans, aquestes aus que habiten totes les teules, fan mil revolades per a menjar; però al migdia es riuran del fred esplugant-se amb el bec vora els ràfels que gotegen.

La llar està encesa. Cluix la llenya. L'agüela fa calça o remenda un peüc. La mare pela pataques, renta cols i llenca cansalada. Els infants despengen la bossa del clau de la guitarra i amb un càntic ge-

lat al nas se 'n van a escola triomfadors per aquell parell de prunyons que maduren a les orelles.

Els carrers encara fan bonic. La neu no està trepitjada. Hi ha una passera al bell llarg del carrer com un caminet que portara a la cova de Betlem. Les cases estan plenes del baf de les bèsties de corral. Tots els cristalls estan dormits de suor i en despertar ploren llàgrimes en zig-zag. Al mig d'una plaça de balcons de fusta i ràfels del setcents uns xics se barallen plens de joia amb projectils de neu que s'esclafen amb roidos tous.

Fa un fred que pela. L'airet és una fulla d'afaitar. Tots els funerals es destornillen un fum que fa olor de botifarra. Entre el cel i la terra es passeja el llautó del sol. Entre el sol i la terra hi ha el vol pausat d'un corb que carraspeja en direcció al sur. En la terra el pas de fusta d'uns esclops...

.....
Quan ixc de casa me trobe amb el metge que surt de casa donya Ignàcia.

Yo.—¿Cóm ha anat?

—Com una perfecta bagassa. Té un crió que no se 'l mereix.

Yo.—¿I ell?

—¿Quí, l'Aureli? Se 'l menja a besades.

Yo.—No l'han convençuda encara?

—Ya està llesta. Es casarà per a que el fill tinga un nom.

Yo.—Aquestes "ànimes fortes" solen acabar així: llançant-ho tot per les finestres del sentiment.

—¿Quin remei els quedaria, si no? ¡Pobra Ignàcia!

Yo.—¡Bah! En tot cas ¡pobra argila de donya Ignàcia!

Ell.—Puix diu que se vol criar el fill ella mateixa.

Yo.—Com és una cosa ben feta, ya voreu com el poble li protesta.

Ell.—Ho faria mal fet.

Yo.—¡Puix al temps!

El metge seguí carrer amunt. Yo carrer avall. Els dos calcigàvem el caminet de neu que ens portaria a la cova de Betlem.

ANALISIS DEL CERO

L' auto anava carretera avall deixant un rastre d' agonia. Dins del cotxe anàvem donya Ignàcia, Ramonet i yo fugint del poble que acaçava a pedra a la seua Mestressa.

Donya Ignàcia fugia amb l' inflor làctea als pits, Ramonet amb un somrís als llavis i yo amb un "no sé qué fer" a la bolxaca.

Ella.—Aquest xiquet hauria de ser de vosté.

Yo.—¿Meu?

Ella.—Clar. Ens haguera convingut als tres. I al poble. El poble no s' hauria indignat de tindre una Mestressa fadrina que dona un fill al món. A mi perque als tres mesos d' embarç m' haguera casat amb vosté; i a vosté li convenia perque entre els dos tindríem sis mil pessetes de sou.

Yo.—Això és veritat. ¡M' ho haguera dit! Yo que soc fadrí encara perque sempre he pensat fer del matrimoni un negoci, no he vist que el negoci estava maridant-me amb vosté. Així vosté no vol encara a l' Aureli.

Ella.—Yo, no.

Yo.—I no obstant se casarà amb ell.

Ella.—Cert. ¿Quin remei me queda? Si no ho faig, pedré la carrera. I ¿on vaig amb aquest Ramonet pel món? Amb Aureli puc ser Mestressa d' un atre poblet.

Yo.—I ya no intentaran linxar-la com aquí dalt.

Ella.—Potser sí.

Yo.—¿I això?

Ella.—Yo no m' estime l' Aureli. ¡No gens!

Me vaig mirar donya Ignàcia de reull. Ara li donava a mamar de l' atre pit. ¡Quina dona! Estava amagrida. Solsment les sines se li destacaven del perfil. El nas li clarejava i el pèl moixí del llavi se li estirava avall, amargament. Estava desfeta. L' ànima la tenia clavada en creu en la fusta de les clavícules marcades. Els ulls eren plans i se mirava el fill com si fos una nina de cartó que els Reis li l' haguessen deixat dintre una sabata vella i arraconada.

Anàvem en l' auto cara a la ciutat, pero ella era encara dins la baldufa de la lluna del poble.

Ella.—*“Yo pensaba que, a la vuelta
del sendero de la ermita,
me iba a encontrar una tarde
rosa, a la Virgen Maria...
María, verdad que es triste
oir la alondra matutina
sin que una boca de flor
nos bese “los buenos días”?*

Yo.—¡Quin senderi de dona! ¡Casi la maten fa quart i mig! ¿En qué pensa?

L' auto s' afuava. Passàvem, ràpids, els arbres del camí. Darrere del cotxe s' inflava una núvola de pols que l' aire penjava en les fulles de llança de les oliveres. De sobte donya Ignàcia s' arrancà el fill de la mamella. M' esguardà i somrigué.

Ella.—Yo no estime gens l' Aureli.

Yo.—Potser és pronte. Ves a saber si després de l' atre fill...

Ella.—¡Es que em fa nosa el fill!

Els ulls li feien llumenetes. Tenia la sina al descobert i el mugró mullat senyalava tremolós els accidents de la carretera.

Ella.—¡Me sobra el fill!

Un atre rampell la va sorprendre: abandonà el fill sota el seient i s'assegué als meus genolls omplint-me de besades la boca.

Ella.—Yo no vullc a ningú. No més tu. ¡No més tu!

¡Quina dona! Vaig desfer-me, primer, d'una cama, tota ossos. Es desenganxà del cos i com tenia totes les aparences d'un anunci d'escapate la llancí a la carretera. Després, un braç que seguí per l'aire la trayectòria de la cama de fusta. ¡Un braç d'ortopèdia que me feia fàstic tindre 'l al coll com una bufanda. I ara fon una mà, groga, de cera, d'ungles polides, la que anà a la cuneta... I l'atre braç, desmanegat, fred, ert i llefiscós... I l'atra cuixa, fofa, desinflada, desfarcida d'ossos i d'estopa... Pero els seus llavis seguien xuclant-me l'orella i depositant paraules lascives en tots els racons auriculars. ¡Quina dona! Li arranquí les boles dels ulls que saltaren al sol del camp i que es quedaren sobre els fils del telefon com dos notes musicals... Ara ya he pogut descosir-me del costat el seu ventre flàcid... I ara ya és la seua cara coronada per la cabellera rosa donant voltes entre la terra i el blau-cel.

¡Diantre de dona!

Mai no m'havia costat una tal constància per a desfer-me d'una desvergonyida que oferix, satànica, una possessió inadmissíble. Semblava que amb un "no" hi havia prou, pero ha estat precis destroçar-la i anar-la eliminant per la finestreta cap a la pols de la vida.

L'auto seguix, rabent, la seua fletxa de gasolina. Vindrà un segon que s'aturarà i el xofer demanarà per la viatgera. No sabré qué respondre i me denunciarà la presència d'aquesta parella de pits mullats de llet que botegen als meus peus. ¿I si me desfera d'ells? ¡A fora! ¡Els llance! ¡A fora, tam-

bé! I les dos esponges van a beure sol i vent i terra.

¡Ah! Ya soc sol. Ara vindrà una taverna i me faré un got d'absenta que me farà pessics a la gola. I això me distraurà l'obsessió de la dona que volia capturar-me.

¡Quin respir! Ara viatge ya tot solet. Ni em preocupa la no existència de donya Ignàcia. Ha mort per a mí. No em martirizarà mai més. Ni sentiré per Aureli aquella punta de gelosia que m'obligava a fer-me el desmenjat davant dels amors que els dos practicaven a les meus espatlles. No sé com no he caigut entre els braços asfixiants d'eixa dona. Si ha estat per "punt-d'honor" me n'alegre. Ara ya està. ¡Ya està! Es a dir, que la tinc ben tancada i ben barrada en el calaix de l'oblit. Solsment pot ocurrir una cosa desagradable: que el seu cos espars el repleguen les formigues i que reunida renaixquera com una deesa antiga. ¡Nou *carabus* sagrat!

Ella.—*“El camino era de oro,
el sol ardía en el álamo,
en un rosál, sobre el agua,
reía un errante pájaro...”*

Yo.—¿Qué vol dir eixa veu? ¿Es realment de donya Ignàcia?

Vaig girar l'esguard al racó on ella havia estat amamantant al fill. ¡Ella! No era il·lusió; era ella, recitadora constant de Juan Ramón Jiménez; eren els ulls blaus que mai sabies si miraven cap a dins o cap a fora. Ella. Carn i ossos. Ella amb el seu de-sig... Ella que me somreia...

Ella.—¿Estàs malalt?

Si fora visió no podria palpar-li les cuixes per cerciorar-me si és al meu costat...

Ella.—Yo no m'estime gens l'Aureli.

Si fora esperit no podria tocar-li els pits que aprete per saber si estic o no al seu costat...

Ella.—Yo no més he volgut un home. I no m' ha correspost fins ara. ¿Veritat que me vols?

Si aquesta escena fora un somni ella no se m' acostaria tant i no posaria una cama damunt de la meua cama... Ni me daria besos de nuvis en viatge de noces... El més estrany és que me plau la seua actitud i fins que soc feliç.

Ella.—¿Me voldràs molt?

Yo.—Sí.

Ella.—¿Sempre?

Yo.—Sí.

Ella.—Viurem junts ¿veritat?

Yo.—Ens faria nosa el teu fill.

Ella.—L' abandonaré.

Yo.—¿Aon?

Ella.—A l' arribar a València el deixaré en el torn de l' Hospital.

Yo.—Això seria quasi un assassinat.

Ella.—¡I bé! Te tindrè a tu. Es l' únic que necessite per a viure feliç.

Els ulls li feien llumenetes. M' agafà les mans. S' assegué als meus genolls i m' omplí de besades les galtes, els llavis, les orelles...

Ella.—Te vullc, te vullc, te vullc...

¡Quina complaença per a mi les paraules i les accions amoroses!

El plor de Ramonet posà seny entre les besades i els abraços. Ramonet estirava les cames, doblegava els bolquers, demanava el pit alletador amb els cabells de rosa de les seues mans. Posà seny i vaig comprendre que "allò" eren disbarats i accions desonestes.

Yo.—¡Pren el fill desseguida!—diguí malhumorat.

Tot havia estat un rampell fugacíssim de lubricitat. Baixà dels genolls al seient. Prengué el fill.

Me mirà llagrimosa, sumisa, posant en el blau dels ulls unes gotes de súplica. I digué, encara :

—¿M' vols?

No vaig saber pendre 'm la pregunta com una falta. ¡Infelicitat de dona!

Yo.—Tinga enteniment, donya Ignàcia.

Vaig posar-me a fumar desesperadament. Ella me posà una mà al muscle. ¿Era per inconsciència o per desvergonya?

Yo.—¡Ah carnassa, carnassa, que no has fressat mai el camí de l' enteniment!

π 12

En ser a Castelló vullgué que l' acompanyara a València. Que la presentara a la família perquè temia una escena dramàtica excessiva.

Ella.—Vosté m' ha salvat de les urpes del poble.

(Tornava a parlar-me de "vosté" per aquell doll d'inconsciència que la dominava). Ara vullc que me salve de les rodes del tren. Crega 'm que me mataria si el suïcidi no comportara l' espectacle. Hauria d' eixir als diaris i no m' agrada; pero no estic segura de contindre 'm. I si morira cara al sol, de fam i cantant l' amor com fa la cigala?

Yo no la vaig creure. Que ventilara ella amb la seua família el seu estat maternal.

Yo.—Adéu, donya Ignàcia. Tinga enteniment.

Sec a la porta d' un café per fer el meu pecat de cervessa. Tinc al davant el cel obert de la vesprada entre les fileres de cases d' un ample carrer. Bec cervessa. Un, dos, tres vasos de cervessa, amarga com un mal pensament. Cada vas té un color: és que m' estic bevent la tarde. Un, dos, tres, quatre vasos... Una hora, dos hores, tres hores que s' escolen...

Han encés les llums elèctriques dels carrers i dels comerços. Entre elles se filtra la gent que camina, la claror del dia que mor i els clàxons dels cotxes. Rebota el níquel contra les parets de ciment armat i a cada brassillada de l' urbà que cura de la circulació s' obri al cel un ull esquerdat.

Sobre l' asfalt s' estiren les llums en feixos que s' entrecreuen, i les cames dels que passen se trenquen i es perden llurs siluetes grisses. Les cames femenines s' amoraten i dels escots salta a l' aire el plasma espiritista que s' enganxa als ulls dels homes. Hi ha un joc d' ulls eixits de les òrbites. Quan la gent s' aplega al cantó i la deté el guant blanc de l' urbà les bales de tots els ulls colpegen la testa del guàrdia que se sap el centre de l' interès de totes les voravies. Creixen els braços de l' urbà. Creix la mà blanca, inflada de beneir el món. S' allarga el braç i els dits prenen un grup de vianants i els transporta, corredisses i somris, a l' atre pany de paret. Aleshores resollen els autos aturats, criden

hures els clàxons i l'artèria ciutadana torna a omplir-se de perfum de gasolina. Passa un tramvia amb el banderí del timbre de pedal descordat. Davant del meu nas s'encenen, roges d'alegria, unes lletres que les apague amb la mirada. Tot el carrer fa olor de begudes exòtiques barrejades amb orxata de xufes i vi de Pedralva.

La ciutat fa olor d'horta i gust de província. I té un color de xopetí i faixa negra amb taques de tomata madura i verd vegetal. De la mar arriba un ventet fresc i humit, carregat de veles i de sal. Els estudiants passegen i despengen dels llavis frasses polítiques disfrassades de castellà. Els obrers conversen sobre les arts aplicades i sobre punts relacionats amb la filosofia del Dret. Les dames xuplen bombons de café amb llet. Les filles dels barris extrems que ixen del treball porten a la punta del nas la floreta del retrat del promés. I els burgesos arrossegueu per terra uns brins de temor comunista. En un taxi faixat de groc venen dos senyoretetes que amostren mitja dotcena d'encants d'aquells que desapareixen sota la llum hètica d'una habitació de dormir rellogat.

Ya s'ha tornat a tancar la circulació. L'urbà, mut, ordena; clama aturacions i crida moviments d'avanzada. Els pantalons se li han encartonat i ell, tot d'una peça, senyala els punts cardinals caragolat a l'asfalt. Se me gelen les puntes dels dits i m'he de posar els guants que dormien en l'escalforeta d'un racó del gavany. I prenc un atre doble de cervessa amb guants. No mai se m'havia acudit semblant cosa. De tal faisó me és la novetat que diria 's que el que pren la cervessa és un home de pell de color de café i no yo... El cel, ara, és bru. Una tallada de lluna fa equilibris sobre la cúpula d'una casa. Trobe que manca a les meues vores el foc de la llar del poblet. Aquest febrer guarnit de miols de gat en la pau muntanyola és substituït ací a la ciu-

tat pel grinyolar dels tramvies que mai no em deixen dormir a plaer. Vés; ara l'urbà s'ha clavat de mans en terra i ordena amb moviments de cames en l'aire. Està ben cansat, l'home, i ha pres una posició més còmoda. Eixos guants bé que el podran aguantar. En uns segons d'atur es trau a mosos de la mànega una bandereta blanca i la penja un moment al nas. Si l'urbà haguera estornudat fóra possible una ovació de motors ensordidora. Però tots els presents hem gojat la fina facècia urbana.

El món comença a fer follies. Mira per qué tots els passavolants me saluden graciosament i amable i per qué tots els autos fan marxa endarrere. La llenca de la lluna ha baixat a terra i passeja per la voravia replegant anuncis de cinema. Oixc clarament la Sifena d'un trasatlàntic que surt del port i això que si no he oblidat la geografia urbanística soc al centre de la capital. ¿Qué fa ara l'urbà que tenia poders per detindre tota una humanitat? Fa una dansa. S'acosta el moment en qué abandonarà la feina per a córrer camí de sa casa i es desentumix les cames fent unes passadetes de jazz i uns repics de sabata estilissats.

Ella.—¿Que fas?

Yo.—¡Vosté!

Ella.—Yo, soc, sí. M'han despatxat de casa...
Ya veus...

Donya Ignàcia m'havia agafat pel muscle amorosament. Yo era una ancla. Venia sola, amargada, a l'aire la creu de les clavícules, a punt d'esclatar els pits, més plans que mai els ulls, les dents apretades...

Yo.—Sente 's. Beurem cervessa. Crec que estic marejat, donya Ignàcia.

Ella.—Estàs desencaixat, Carles. ¿Qui t'ha fet companyia? ¿Has begut tu tot sol tots aquests gots de cervessa? Eres un tonell. Yo pensava que no bevies.

Yo.—Sente 's. Beurem. Quan baixe a la ciutat no deixi mai de fer el meu pecat. Es un pecat de cervessa... Es com puc resistir aquest marejol de carrers. Pero no fas mai atre pecat, conste, encara que se me veja a totes les hores de la nit per tots els carrerons on hi ha baf de vida.

Ella.—M' han expulsat de casa.

Yo.—Deuria haver-ho esperat.

Ella.—¿I no preguntes pel meu fill?

Yo.—No m' interessa, ara, el teu Ramonet.

Ella.—Ya no el tinc.

Yo.—¿No?

Ella.—No. L' he deixat al torn de l' Hospital.

Yo.—¿I creu vosté que així ya no és mare?

Ella.—¿I qué volies? Ara per ara destorba el nostre pervindre.

Yo.—¿I a qué diu vosté "el nostre pervindre"?

Ella.—No sé quin serà. He abandonat el fill per tu. Te buscava i t' he trobat. Me fas falta i te tinc. Estic de sort perque estava decidida a donar un pas terrible.

Yo.—Beu cervessa. T' aclarirà les idees.

Ella.—Aconsella 'm si no vols replegar-me. ¿Que et pareix si aquesta nit, si ara, me prostituïa?

Vaig mirar l' amiga i vaig somriure. Ai, donya Ignàcia. ¿Si que sabia vosté fer de mala dona? Deixe 's tals cobòries. ¿Quin misteri endocrí li fa veure la glòria en la vida de la vida? ¡Bah! Deixeho córrer, això. Torne a l' Hospital a per el fill, amamante 'l, plora llargues estones la possessió d' unes glàndules que no són bones per a la seua ànima i descarregue el cor. Per viure se necessita alguna cosa més que la carn.

Ella.—¿No t' apiades de mi?

Yo.—No.

Ella.—¿Per qué?

Yo.—Perque... ¿Vol beure? ¿No? Vol menjar. Està bé. Toque. Menjarà. Soparem. I se gitarà en

el meu llit. No som rics els mestres i no puc malgastar en una dona. Mentres vosté dormirà yo aniré al port a veure com baralluga la lluna sobre l' aigua. Descansarà; pero no me parle d' amor ni de besades. No vullc res de les dones. La dona, ¡puf!, és sempre una pécora. Yo seré fadrí anys i panys. Vosté està tocada del cap: té el mal de l' amor caragolat als renyons. Pero ¿veritat que no vol beure? Puix conforme en que està perdudeta. Fadrina o casada, virtuosa o prostituida si té al moll dels ossos el virus de l' amor, està perduda. No més hi ha contra la carn exaltada una medicina que vosté ha rebutjat sempre. Les matemàtiques. ¡Cosa provada! Són les deixuplines mentals. No res d' oració. ¡Càlcul matemàtic! ¿Recorda vosté aquella fórmula de la longitud de la circumferència? Puix ella l' haguera salvat en l' hora oportuna. ¿Qué vol dir anar a jaure a una casa de prostitutes quan encara no s' han contat les estreles del cel?

Ella.—No parles més. Estàs marejat. No begues més. Anem. Sopem. I no m' abandones. Yo te vullc molt. Serem feliços. Ningú mana de nosatros. Ara comence a viure...

Yo.—Deixe 's, donya Ignàcia, de tontades. La circumferència és 3'1416 vegades més gran que el radi elevat al quadrat. ¿Quin és el seu radi, quina és la seua missió en aquest món? És dona i és Mestressa; puix eleve al quadrat la seua missió, supere 's i cree 's la seua circumferència. Abarque, tanque, unixca els caps de la seua harmònica línia de conducta... ¿Estic borratxo? ¿Vosté creu que estic marejat? Toque, anem. Alce 's. Encara està a temps de façonar el seu cor. ¡Alce 's, dona!

A l' aixecar-nos va caure a terra la tauleta de marbre artificial que aguantava els vasos buids amb estrèpit de cristalls trencats. ¡Cóm va somriure el cambrer al cobrar amb creixences la trencadissa! Ens posàrem en marxa. Ella anava davant replegant

anuncis de cinema, blanca, llencada, mossegada, traient-se de l' escot el plasma dels espiritistes per a enganxar-me els ulls al seu desig turbulent.

Yo.—Escolta, Ignàcia del diable. ¿T' atreviries a passejar per aquest carrer amb les anques a l' aire?

Ella va somriure afalagada. Yo me vaig engolir un plor.

CUBICACIO ESPIRITUAL

Ella.—¿Que no pots dormir?

Yo.—No.

Ella.—Vine ací. En el llit dormiràs.

Yo.—No dormiré més que en esta butaca, si puc.

Ella.—Dormiràs en el llit, en companyia meua.

Yo.—No.

Ella.—¿Per qué?

Yo.—Perque ya ho he dit. No més bec cervessa.

Ella.—Pero tu eres fadrí.

Yo.—Com tu.

Ella.—Per això...

Yo.—Puix ¡per això!

Ella estava sentada damunt del llit i yo d' espatlles a ella, cara a la paret. El dintre de la finestra de l' espill reflectia el llit i yo en girar una mica els ulls podia vore l' amiga. Ella s' havia fet anar avall el fil de la camisa. Dintre l' espill d' aigües brutes i enguatat de penumbra la seua pell de dona bruna era d' un negre d' oliva grassosa i fada.

Ella.—¿A quina hora has vingut?

Yo.—A les 5.

Ella.—¿I qué feies per aquí?

Yo.—He anat al pòrt a que el far me fera l' ullet.

Ella.—¿No més el far? I alguna dona.

Yo.—Bah, les dones. Tu te creus que serviu per a cosa bona, les dones. ¿Tu has vist res més inútil que una dona? Producte de luxe de la luxúria i res més. ¡Un moble! El moble se compra, se fa us d'ell, se deixa, s'abandona, se ven, se presta, se llança, s'oblida. Això són les dones: un moble. Ya estic fart de vore que vols que te faça un elogi de les dones, un elogi a la teua persona. Vols que faça cas de tu. "Que te vullga", dius. I ¿qué seria voler-te? Posseir-te i encanallar-te. Posar fem en el teu femer. Si parle així, contra la meua voluntat, és per entendre-nos. ¡Ya ho saps! Voler-te fora envilir-te. Ajudar a que te pergueres. ¿No tenies fam? T' he donat a menjar. ¿No tenies fred? T' he donat el meu gavany. ¿No tenies son, cansament? T' he donat el meu llit. Si tens set de depravació busca un atre que tinga cor per a depravar-te. Yo, no ho faré mai. ¿Ho saps? ¡No mai!

I ella somreia en espera que me passara el mal-humor. No havia dormit gens guardant la meua tornada. Deixà les emocions i el rendiment ben plegades sota els matalaps i m'esperà enceses les nines dels ulls i la brassa del cor tot atiant en la imaginació el foc lúbric del cervell.

Ella.—Vine... no me faces patir...

Yo.—¡Bagassa! ¿No te diu res l' amant que ha quedat al poble, encauat com un conill dins de casa mentres fugies per salvar la pell? ¿No te diu res el fill que has abandonat al torn de l' Hospital? ¿No te diu res el meu sacrifici d' eixir de la pau per tu, per salvar-te, per aconsellar-te, per guiar-te en aquesta nova vida que has triat, que has provocat?

Ella.—Deixa 't de moralitats, che. Tu eres el meu present. Demà, si ix el sol ya voré de fer alguna cosa de les que me digues. Ara eres tu per a mi. Eres una il·lusió. Si allargues el braç, te pendria.

Yo.—¡ Prova!

Ella.—No he fet encara porque sé que obedi-

ràs les meues paraules. Soc el foc de la vida. Soc el desig. Soc el turment. Tu vindràs i me suplicaràs. Eres home. Fadrí o casat, vell o jove tu faràs lo que la dona vullga.

Yo.—Eres no més la tentació. Dins de la fredor d' aquest quarto d' hotel sé que on estàs tu hi ha tebior de pell, foc cordial, flama de desig. I si yo vullc el glaç ¿quí podrà arrancar-me de la butaca? A tu te posseix el ludibri i a mí la voluntat.

Ella.—La trencaré.

Yo.—No podràs.

Ella.—Venceré.

Yo.—No podràs.

Ella.—La doblegaré.

Yo.—No podràs.

Ella.—Aniré a tu. El contacte del meu cos te farà tornar a la meua realitat. Has begut massa aquesta vesprada...

Grinyolava el lliç en súplica. ¡Quina tremolor a les meues cuixes! Fred u odi, tant se valia. Tremolava de defalliment i per dissimular m' asomí a la finestra de l' espill. ¡Déu! Ella que avançava nua, descorrent les clarors matinals, desagombolant les boires del meu enteniment. La pell se li havia daurat al foc de la passió. Els ulls, plans, aquosos, una gota de mar, xuclaven la meua imatge aplanada sobre el mirall. Avançava i yo, mancat de forces, vaig acotar el cap, clucs els ulls, pretes les mandíbules per a que no ixquera de la boca la paraula afecta ni la paraula de rebuig.

I vaig sentir a la nuca un clau de foc. ¿Era una ferida que ella, en vengança, m' havia fet? ¿Era la brasa dels seus llavis que tentava la mèdula espinal? ¿Era el seu pit, tebi, que es rebregava?

¡Oh, quin plaer! Els sentits se me descongela-ven, se m' esponjava l' ànima, se marcía la voluntat... Vaig compendre que podria claudicar, que fàcilment podria acceptar el ser vençut en aquella

lluïta d' amor propi. ¡L' amor propi! ¿I no fora un defecte espiritual voler lluitar contra la força natural de la carn enarborant el banderí de l' amor propi? Certament: no és una virtut moral el cultiu de l' amor propi. Fóra un mal escut per escudar un altre mal escut.

Ella.—Te vullc—digué baixet-baixet respirant les paraules a la meua orella—. I llavors, comèdia no ensajada, màgia sense tramoia, misteri de l' instint no més, passaren per damunt dels meus muscles les palmes lasses dels seus braços.

Ella.—Te desitge—digué encara—. Doblegà, lentament, la testa; la seua boca buscà la meua boca. I me besà.

Fon una trallada.

Yo.—¡Això, no! ¡No mai!

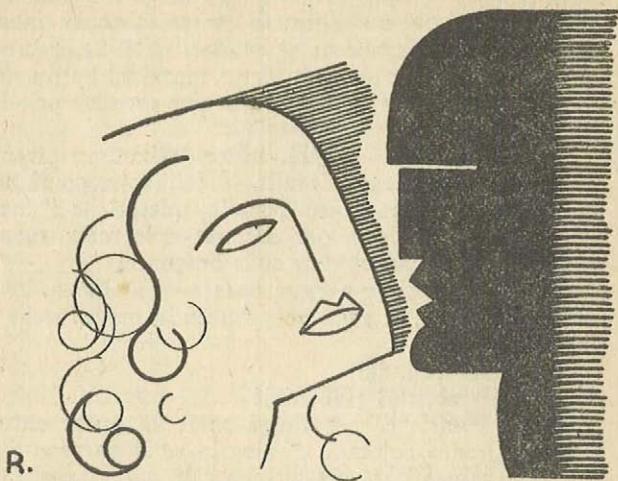
¡Quin somris d' esperança se li va posar entre celles! ¡Quines colomes d' alegria se li pararen als llavis! ¡Quines cançons lascives li colpejaren els costats!

Yo estava dret, airat, davant d' ella, cara a ella, front a ella, ¡contra ella!

I ella, ya tota nariús, mostrà la dentadura de lloba, m' allargà, entreoberta, l' urpa de fera, esbullà la crinera en un tremolor de triomf.

Ella.—¡Te mataré!

Vaig sentir el fred del pànic i desplegant totes les veles de la voluntat i tirant-li als dits grossos dels peus floretes d' irònica homenia me vaig evadir llançant-me a l' aire dormit del no-res per la finestra cúbica del mirall.

EL + PERSEGUIT PEL —

Aquell “¡Te mataré!” radiat des del subconscient de donya Ignàcia el portava yo enganxat a les espatlles com un cartell de *charlatán* de fira. Enganxat primer, incrustat després a la pell de l'esquena. Hi havia un hòrrid assassinat darrere de mi fet de vermelló i de blanc de roba interior. Quan me girava per a vore si la pintura ingènua de la cretona havia desaparegut me trobava estirat, yo mateixa, sobre la terra, llarg, fred, mort. I el mort s'aixecà sense pedre el posat de signe—aritmètic. Yo, temerós, vaig fugir braços escampats, sense pedre mai el posat del signe + aritmètic. El mort me seguia, me perseguia de prop, acaçant-me, estalonnant-me... Una brava cursa del + perseguit pel —,

del viu perseguit pel mort, del negatiu contra el positiu.

Les cases dins la fulla d'acer brunyida de l'hora del matí perdien les arestes i carrers i edificis es dissolien en el líquid de la claror iniciada. Yo fugia... Els fanals me donaven el bon dia omplint-se de llum natural. La proa del meu pit obria l'aire fresc i trobant-se el mort a dos passes, aire i mort s'agafaven de les mans i s'ajudaven en la persecució. Yo doblava les cantonades esperançant de fer-me escàpol. Pero la mort girava els cantons a la manera de Charlot i cada punt avançava més.

Vaig provar de córrer i el — va córrer també. Pero així com la meua velocitat augmentava yo esdevenia més prim; i quan més esprimatxat era, més veloç era el signe perseguidor. La resistència del vent m'esbullava el cabell que creixia i es tornava verd per la terror. I tant va créixer la cabellera i tant seca se me feu la carn que yo era un abre. Plantat, endormiscat, las quedí i la mort va recolçar-se en el meu tronc per a pujar-se les calces que li caien. I es transformà en eura; i me cenyia de tal manera que vaig canviar de còrpora per salvar-me. Vaig ser guàrdia urbà i la mort es feu vehicle de motor d'explosió. Vaig ser gota d'aigua i el sol m'assecava. Vaig ser núvola i el llamp buscava el meu cor. Vaig ser muntanya i l'aladre feria la meua pell. Vaig ser ocell i la mort es tornà perdigons...

Allò que fóra, allà venia el — perseguint el +.

Ella.—¿Has vist, tontet?

Yo.—¿El qué?

Ella.—El que yo te dia.

Yo.—¿Qué me dies tu?

Ella.—Que me voldries, que me besaries, que me posseiries...

Yo.—Yo a tu "no t'he conegut".

Ella.—Ara ya soc feliç. ¿Has vist, tontet? Fugies de mí, pero yo t'he alcançat, t'he aconseguit.

No tenies prou ales per a esquivar-me. El foc que m' ha impulsat a tu ha fet possible que yo entrara dins de les teues entranyes. Soc teu com la imatge d' una dona dins el cervell del seu amant.

Yo.—I ¿qui eres tu que així parles?

Ella.—¿No em coneixes? Fixa 't: bruna, tota corves... la tebior de la teua carn conserva el foc del meu cor. Sé que moriràs per mi. Per això soc feliç: perquè ningú, ni tu, me podrà separar de les teues entranyes ferides, enceses per mi.

Yo.—Pero, ¿qui eres?—vaig dir impacient.

Ella.—Vaig dir que te mataria i te mataré. Has estat la meua il·lusió. ¡Te mataré!

Yo.—Dis-me, per Deu, qui eres.

Ella.—Oh, neci. Soc el perdigó. Tu, l' ocell que fugies. Yo, una mica de càrrega de la escopeta passional, una esfera petita, un no-res quasi.

Yo.—No, no. Tu eres donya Ignàcia. Ara ho veig clar. Tu eres el pecat. Pero yo no te he posseït, no t' he besat, mai no t' he estimat.

Ella.—No soc perdigó, ni aladre, ni llamp, ni sol, ni vehicle, ni eura, ni vent, ni mort, ni signe, ni donya Ignàcia. Soc la teua obsessió. Un maniquí d' argila. D' aquella mateixa argila que tu eres pastat i cuit. Soc com eres. Tu esguardes a l' exterior i me trobes a mi. Si esguardares cap a dins trobaries el teu maniquí d' argila. M' has fabricat al teu gust, a semblança teua. Soc la teua imatge. ¿Eres bru? M' has fet bruna. Eres sensual i m' has fabricat la cabellera del color de les flames. I els ulls blaus: la mar és infinida: la teua líbido és inconmensurable. Has inventat els meus ulls aquosos perquè voldries anegar-te en eixa mar que te conservaria el subconscient dels deliris perquè la mar és salada...

Yo.—No digues més—vaig demanar en súplia.— ¡No digues més! Sigues qui vullgues, me plau que te digues "maniquí d' argila". Es un eufemis-

me, si vols, pero m' és agradós. Prou. Retira 't. No en parlem més d' açò. T' has descobert i m' has descobert despiadadament. ¿Vols que fem un pacte? Oblidem-nos.

Ella.—Impossible. Estic dins de tu. La meua missió és matar-te i ho faré. Tu, si vols, oblida 'm; pitjor per a tu. Yo, mentres, faré el meu fet.

Yo.—Bé, doncs. Fes.

Vaig obrir les ales per a volar. ¡Quina pesantor! ¡Ai, blau del cel, caseta petita, molí blanc, boscatge umbrós i font de cristall! ¡Ai, ocellada, companya meua! ¡No puc aixecar l' argila de la meua còrpora! ¡Ajuda 'm, llum! ¡Ajuda 'm, intel·ligència! ¡Ai, Prometeu, amb quina poca cura afaïçonares el meu cog humà!

I esclataren les roses del meu plor.

PROVA DE LA REGLA DE TRES (Ex-libris.)

Ella estava, braços nus, al balcó. Yo vaig asomar el nas per rebre la carícia del sol de primavera i vaig trobar-me amb el vermell en to major de la seua boca carnosa i sensual. Aquells llavis mai no besats eren, encara, el meu turment. Al vore 'm eixir, ella estovà la seua personalitat i tot el carrer sentí l' aire que ella respirava. Uns minuts més tard aparegué ell al balcó.

Des dels nostres respectius fanals les guspises dels ulls il·luminaven el carrer assolellat. I els tres ens posàrem a xiular, per a dissimular, les nostres idees sincròniques.

Ell.— $\pi r^2 = \text{àrea del c\`{i}rcol} \dots \pi r^2 \dots \pi r^2 \dots$
 $\pi r^2 \dots$

Ella.—*“La molinera era blanca
en un nido de azahares;
dicen que ningún galán
la había besado..., ¡ay!
El molino nuevo está
llorando como una madre.”*

Yo.—Yo no deuria preocupar-me tant del flirt que manipula aquesta parella. Ni gitar-me després de dinar. ¡Quin somni he tingut! Ell, dins de les matemàtiques. Ella, dins de la poesia. Yo, dins d' aquesta carnassa, dins d' aquest maniquí d' argila que encara té el cor roent com si fos al forn del ceramista.

¡Ah, carnassa, carnassa, que te manifestes en somnis evadint-te a la realitat del subconscient!

Benassal, maig 1931.

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Matalap FENIX

Cirilo Amorós, número 8

TELEFONO 13658

VALENCIA

El que vinga a nostra
que compre estos matalaps:
son molls, barats i bonicos
¡i además son valenciáns!

2 cat Salv